

Å føde eller ikke føde...

Rani Lill Anjum

Verden er full av lykkelig babyproduserende mennesker. De fleste av våre venner har også barn, og hvert år kommer nye til. Og med jevne mellomrom blir vår fortsatt babyfrie tilværelse et tema til diskusjon. For når har egentlig *vi* tenkt å få barn? Er ikke det snart på tide?

I jakten på Det Gode Liv, blir det å få barn stadig ansett som et nødvendig skritt på veien. Ifølge den greske filosofen Aristoteles (384-322 f.Kr), er et godt og lykkelig liv det endelige målet for oss alle. Uansett hva vi gjør og streber mot, så er det til syvende og sist noe vi gjør for å oppnå det gode liv. Å være lykkelig, innebærer å føle at livet er fullstendig; - at man ikke føler at man mangler noe, og at livet er å foretrekke.

En fullstendig kvinne synes å være det samme som en kvinne med barn. Det sies at alle kvinner egentlig vil ha barn: Det er et biologisk faktum at vi er skapt til å føde. Det er bare et spørsmål om tid. Derfor venter jeg i spenning på den dagen da min biologiske klokke ringer inn, og livet mitt skal få en ny og større mening. ”Man ser alt på en ny måte når man får barn. – Alt blir liksom snudd på hodet.”

Dette nye perspektivet er visstnok også en nødvendighet for å kunne leve med alle de forsakelser og anskaffelser som et liv med barn sies å kreve: ”Hvite vegger og hvite gulv! – Ja, det kan dere bare glemme når dere får barn!” ”Joda, man krangler selvfølgelig mer når man har barn.” ”Musikk, nei det får vi ikke hørt på lenger.” ”Matlaging tar så mye tid, så nå lager vi stort sett bare ferdigmat.” – Er det ikke flott at naturen er slik innrettet at gleder som musikk, god mat, interiør og familiefred oppleves som overfladiske uvesentligheter når de settes opp mot gleden som et barn bringer!

For det er mange gleder med et barn. Og ingenting kan vel måle seg med å sole seg i glansen av noe man har laget helt selv! Tenk så stolt man vil være den dagen man kan fastslå at ens egen datter eller sønn har lyktes i livet! Og når man blir eldre, så har man jo familien rundt seg, med barnebarn og oldebarn.

Mange lever for sine barn. Det å leve bare for seg selv, kan derfor synes litt egoistisk. Men å leve *for* andre er noe annet enn å leve *gjennom* andre. For et barn kan ikke leve på vegne av sine foreldre, eller realisere foreldrenes drømmer om et godt liv. Å skaffe seg barn i håp om at barna skal gjøre en selv lykkelig; det ville jo være å bruke barnet som et *middel* i ens egen jakt på det gode liv. Og ingen foreldre har vel noen garanti for at barna vil gjøre en lykkelig. – Eller at de vil komme på besøk. – Eller at de skaffer en barnebarn. – Eller at de gjør en stolt.

Det gode liv synes å være noe man selv må besørge. Å føde eller ikke føde... Men var det virkelig *dette* som var Spørsmålet? Er det *her* man står ved korsveien for det gode liv, der den ene veien fører til egoisme og ensomhet, mens den andre veien fører direkte til lykken? Og ville jeg engang ha tenkt på disse tingene, om det ikke var for omgivelsenes forventninger om at alle kvinner *egentlig* har lyst på barn? – I hvert fall før eller siden... Tikk! Takk!